

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΠΙΟΡΝΤΟ

"I LOVE YOU!"

ΣΤΕ μάθατε, λέτε, τρεις αγγλικές λέξεις, που θα μ' ευχαριστήσουν ; ρωτούσε με το χαριτωμένο της χαμόγελο η Μαίρη ντε Λωράνς τον Ζάν Σεραθάλ, τον νέο που προτιμούσε ολοφάνερα απ' όλους τους άλλους της συντροφιάς της.

—Ναι, τρεις λέξεις, απάντησε ο Ζάν. Τρεις λέξεις, ούτε μία περισσότερο...

—Να τις ακούσω λοιπόν.

—Θα σας τις πω σε λίγο. Θα είνε πιο άμορφες την ώρα που θα βραδιάζει.

Το «Μοντρέ» έφευγε απ' το λιμάνι της Γενεύης. Από την πίσω γέφυρα, οι δύο νέοι έβλεπαν την πόλη ν' απομακρύνεται μέσα στις χρυσές ανταυγίες του αλγουσιτικού ήλιου.

—Πάμε μπροστά, είπε η Μαίρη. Θα εμιαστε καλύτερα εκεί.

«Θα εμιαστε καλύτερα», σήμανε

«θα εμιαστε μόνοι».

Η νέα ταξείδευε με τον πατέρα της, ένα κύριο νέο ακόμη, πολύ κομψό και περιποιημένο, ο οποίος παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον όλες τις ώριμες κυρίες.

Η Μαίρη προχώρησε κι' ο Ζάν την ακολούθησε, θαυμάζοντας και πάλι τις χαριτωμένες γραμμές της και τα ανυπότακτα καστανά της μαλλιά. Συλλογιόταν πως την άλλη μέρα θα την αποχωριζόταν και δεν εβρισκε το θάρρος ν' απομακρυνθεί για πάντα αυτή την κοπέλα, που του είχε κυριεύσει κάθε του σκέψι. Πέρασαν κοντά από τους μουσικούς, που έπαιζαν διάφορα έλαφρά, εθθμια κομμάτια επάνω στη γέφυρα κι' έφθασαν στην πλώρη του πλοίου.

—Θα μου τις πητε τώρα;

—Ποιές να σας πω;

—Μά, τις τρεις αγγλικές λέξεις. Γι' αυτό δεν ήρθαμ' εδώ;

Τόν κούταξε γλυκά, για να τον ενθαρρύνει και κείνος, χαρούμενος, χαμογέλασε:

—Νόμιζα πως ήρθαμε για ν' ακούσουμε καλύτερα την ορχήστρα.

—Και για την ορχήστρα, θέθαια, είπε η νέα κάπως ειρωνικά.

Με τα δύο της χέρια, έπιασε το καπέλλο της που λίγο έλειψε να της το πάρη ο αέρας.

—Προσέξτε, τις είπε ο Ζάν, θα σας πάρη και σας ο αέρας σαν πουλί της λμνης...

—Ω! θα με κρατήσετε σεις!

—Και με τα δύο μου χέρια, όπως κρατάνε σεις το καπέλλο σας.

Εκείνη έπεμνε πάλ στην ερώτησί της:

—Θ' αποφασίσει' επιτέλους; Περιμένω ν' ακούσω τις τρεις σας λέξεις.

—Φοβούμαι μη τις πάρη ο άνεμος και θα ήτανε κρίμα. Είνε τρεις τόσο πολύτιμες λέξεις... Θα σας τις πω αργότερα, με την ήσυχια μας.

Η Μαίρη στόλωσε απάνω του τα ολοκάθαρα μάτια της, που δεν γνώριζαν ποτέ το ψέμμα και την άησυχια. Σώπαζαν κ' οι δύο και θα νόμιζε κανείς πως τους γοήτσει ο έλαφρός ρυθμός του θάλας.

Η Μαίρη φαινότανε σαν να κούταξε μπροστά της τη λμνη, που έπαιρνε μύριες απογυώσεις κάτω απ' το γάδι του ανέμου. Στην πραγματικότητα όμως, κούταξε στα θάθη της καρδιάς της με κάποια άπορα γι' αυτό που ανακάλυπτε.

Ως τότε η ζωή ήτανε γι' αυτήν μια αδιάκοπη γοητεία, χωρίς καμιά προσθήθεια. Ούτε θέλανε ποτέ της να φαντασθί πως υπάρχουν και φτωχοί, δυστυχισμένοι άνθρωποι, γέροι και άρρωστοι. Και τώρα η άναμονη του έρωτος άνοιγε καινούργιους όρίζοντες στη ψυχή της. Αισθανότανε μία περιφρόνησι για τα μικροπράγματα που γεμίζαν ως τότε την ζωή της: τις τουαλέτες, τη μουσική, τους χορούς. Απολάμβανε για πρώτη φορά την άγνωστη γοητεία κάποιας άναμονης γεμάτης από συγκινήσεις.

Εκείνος, κούταξε σοβαρός την νέα, της οποίας είχε νικήσει την περηφάνεια. Δεν χαμογελούσε πειά και συλλογιότανε τις τρεις λέξεις που θα της έλεγε. Κένανε τις γλυκύτικρες στιγμές πέρασε από μπροστά του η ζωή των τελευταίων ετών: η έκστρατεία του στο Σουδάν, στο Τογκίνω, η τελευταία προσογγή του λογαγόν του πυροβολικού, το γραφείο του στο ύπουργο των άποικιών κ' η άσθνεσία της μητέρας του, που την είχε πάει να παραθερίσει στο Έθιάν. Εκεί γνώρισε την Μαίρη ντε Λωράν και την αγάπησε από την πρώτη στιγμή για την τριανταφυλλένια

δροσιά της, τα γεμάτα ειλκρίνεια γαλανά μάτια της, το γλυκό της στόμα και το δόλοφοτο παιδιστικό χαμόγελό της.

Της πρώτες έμενε μακρσία της, γοητευμένος αλλά και γεμάτος θειλία, αυτός ο πολεμιστής των εξωτικών χωρών. Ένοιωθε να τον θαρραίνουν τα τριάντα του χρόνια, άναμεσα στους νεαρούς που την περικύκλωναν. Εκείνη όμως τον πρόσεξε και τον τράβηξε κοντά της. Μάντευε μέσα στην άδεξιότητά του μία κρυμμένη δύναμη και μέσα στα μάτια του ένα φλογερό πάθος που την ένθουσίαζε. Ωστόσο ο Ζάν δεν ύποχωρούσε σ' όλες τις τις ιδιοτροπίες, ούτε χειροκροτούσε όλες τις γνώμες του χαιδεμένου εκείνου κοριτσιού. Δεν έδωταζε μάλιστα να της ύποδεικνύη κάθε τόσο με τρυφερότητα την άνοησία των έλαφρών σκέψων της. Όταν όμως κατάρθωνε να του άρέσει, να πη, να κάνη κάτι που εκείνος το έπεδοκίμαζε, τότε η Μαίρη έννοιωθε έξχωριστή χαρά. Ένα μήνα τώρα που τον γνώριζε, γινότανε μέσα της μία αδιάκοπη πάλη ανάμεσα στις κοσμικές της συνήθειες και στην έπιθυμία της να γνώριση μία καινούργια ζωή, γεμάτη συγκινήσεις και προσθήθειες.

Ο Ζάν έπρεπε να φύγη την άλλη μέρα κι' άποφάσισε σ' αυτόν τον τελευταίο τους περίπατο στη λμνη, να της φανερώνη τα αισθημάτα του: Δεν τον είχε κι' αυτή ένθαρρύνει με την φανερή προσήμησι της συντροφιάς του; Δεν περιμενε άνοητη τις τρεις αγγλικές λέξεις, που τις ήξερε τόσο καλά; Γιατί να μη δεχθί να γίνη γυναίκα του και να ένάσουν τη ζωή τους; Τη στιγμή που θα μιλούσε τον κυριεύσε πάλι η παλιά του θειλία: Η περιουσία του ήταν άσημαντη, κι' από διάφορα λόγια στην λουτρόπολι ήξερε πως ο πατέρας της αγάπημης του έζώδευε άλυπτα. Θα τον άγαπούσε άραγε η Μαίρη άρκετά για να δεχθί κοντά του μια ζωή με λιγώτερη πολυέλεια; Η μήπως θα προτιμούσε να πάρη κάποιο από τους άμαυλους εκείνους νεαρούς που την φλερτέριζαν τόσο έπιμονα;

Το πλοίο διέοχιζε άργά τη λμνη. Ο άέρας ανάγκασε τους δύο νέους να φύγουν από την πλώρη. Κάθισαν σ' ένα πάγκο, π' σω.

—Έπιστρέφετε αύριο στο Παρίσι; ρώτησε η Μαίρη, και με ειλκρίνεια πρόσθεσε: Τι κρίμα!

Σώπασε λίγο και κατόπιν έξακολούθησε:

—Πρέπει και γώ να πάω στο Παρίσι. Ίσως τον άλλο μήνα. Παντρεύεται κάποια φίλη μου...

Κάνει μία άνοησία πρώτου μεγέθους...

—Άνοησία! είπε χωρίς διαταγμό ο Ζάν.

—Ναι, φαντασθήτε: Παίρνει ένα νέο χωρίς περιουσία και μάλιστα γιατρό. Δεν θα τον γλιέτη σχεδόν διόλου με τους άρρώστους του.

—Μά γιατί λέτε πως είνε άνοησία; Έξακολούθησε ο Ζάν μ' ένδιαφέρον. Μήπως δεν αγαπιούνται;

—Λατρεύονται, του άποκρίθηκε η νέα.

—Τότε λοιπόν; δεν μπόρω να καταλάβω...

—Ω! δεν είνε και τόσο δύσκολο. Οι γονείς της Έλένης, της φίλης μου, τις δίνουν έλαχιστή προίκα.

Ο γιατρούδάκος της θρίσκεται άκούη στην αρχή του σταθίου του. Πως θα ζήσουν; Φτώχεια και κακομοιριά. Έ άναγκασθόν νάχουν ένα διαμέρισμα δεύτερας, ίσως και τρίτης τάξεως.

Ο Ζάν την κούταξε με έκφρασι άνησυχης περιεργείας. Εκείνη όμως πρόσθεσε το πρακτικό συμπέρασμά της:

—Θα ζήσουνε πολυ δυστυχισμένα. Μά, τι μιάς μελλει...

—Είστε θέθαιη; ...

—Μά... φυσικά. Για να υπάρξη αγάπη, πρέπει να λείπουν η στενωχώριες. Και γώ, έξερετε, έχω λογαριάσει πολυ καλά ποσα χρειάζονται για τη ζωή στο Παρίσι.

—Α!... τα λογαριάσατε;

—Μάλιστα. Με κάθε ακρίβεια. Χρειάζονται τρεις γιλιάρες φράγκα το λιγώτερο. Θα μπόρουν να σας δώσω κάθε λεπτομέρεια.

—Εύχαριστώ. Σας πιστεύω.

Η συνομιλία τους έπαιρνε μία παράξενη στροφή. Νομίζοντας πως είνε κι' ο νεος της γνώμης της, η Μαίρη έξακολούθησε:

—Θα είνε φτωχοί...

—Ω! Δηλαδή θα στενωχωριούταν, διαμαρτυρήθηκε ο Ζάν. Πολυς κόσμος ζη με λιγώτερα.

—Νομίζετε;

—Είμαι θέθαιος. Κι' έπειτα τα σημαντικώτερα πράγματα δεν αγοράζονται. Η ώμορφια του ούραου, των νερών, των δέντρων, δεν άποκτούνται με το χρήμα. Ούτε κ' η αγάπη. Μπορεί κανείς να έκτιμήση με χρήματα την γοητεία της άπομηνής θραυδής;

—Έγώθεκ όμως την άνεσι να την άπολαύσουμε, θεθαίωμε με άμη θετικότητά η Μαίρη. Μονάχα το χρήμα άναδεικνύει την ώμορφιά!

—Κι' άν δεν ύπάρχει το χρήμα, όπως στο νεαρό αυτό άντρό...

(Η συνέχεια εις την σελ. 317)

ΕΝΑ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 307)

του είπε ο υπηρέτης. Δεν θα φάει απόψε σπιτί ή κυρία;

—Γιατί να μη φάει; Αφήστε με ήσυχο, έχω δουλειά! απάντησε απότομα ο κ. Βανιέ.

Έγραψε τώρα τις τελευταίες φράσεις της σκηνης του και σέ ληγο θα τέλειωσε.

Όταν τέλειωσε, κτύπησε το ρολόι του.

—Έννια ή ώρα! Ψιθύρισε. Τι έπαθε η εύλογημένη η γυναίκα μου; Γιατί άργησε τόσο έξω;

Με το άθετοιο θάδισμα των καλλιτεχνών, που είναι ζαλισμένοι άπ' τη δουλειά τους, πέρασε στο διαμέρισμα της γυναίκας του. Δεν ήταν εκεί.

Πήγε κατόπιν στον διάδρομο.

—Έφεραν αυτό το γράμμα, κύριε, του είπε ο υπηρέτης.

Ο Βανιέ αναγνώρισε αμέσως το γράμμα. "Ανοιξε θιαστικώς τον φάκελλο κι' αμέσως κύλισε στα πόδια του τό πρώινό του σημεύμα. 'Ο φάκελλος όμως είχε κι' ένα άλλο φύλλο. Και στο χαρτάκι αυτό ή κ. Βανιέ, ή γυναίκα του, τούγραψε με τό σταθερό της γράμμα:

«Σ' ευχαριστώ που με κατάλαβες και σέ ύπακούω. Χαίρε!»

Όλη τη νύχτα, ως τό πρωτό, ο Βανιέ ήταν έξω φρενών για τό πρωτάκουστο πάθημά του!... "Εκλαιγε, έκανε σχέδια έκδικήσεως κι' άλλους πάλιν ένοιωσε νά τον θασανίζουν ή τύψεις.

Η αύγη τόν θρήκε νά θασανισιάξει για δεκάτη φορά τήν πονεμένη εκείνη εξομολόγησι πουλαθε τό πρώτό. Και μουρμούριζε διαρκώς τά ίδια του τά λόγια: «'Ο άντρας σας έχει κι' αυτός έρωμένη: Τήν έπιστήμη του...»

Πάνω στό τραπέζι είδε τώρα τά χειρόγραφα του έργου του. Τ' άνοιξε, τούς έρριξε λίγες ματιές κι' άρχισε νά συλλογίζεται κυτάζοντας τόν ούρανό μέ τ' άσπρα συννεφάκια. Σιγά-σιγά κάτω άπ' τά γκριζά του μαλλιά τό πρόσωπό του ήσυχάζε. "Ό,τι άποφάσιζε για τούς άλλους, τό δεχόταν τώρα και για τόν έαυτό του.

Κι' άξαφνα θούτηξε τήν πένα στό μελάνι κι' έγραψε ένα τηλεγράμμα στη γυναίκα του:

«Δέν άναρωδ' τίποτε. Εχεις δίκη. Εύχομαι όλοψύχως για τήν ευτυχία σου!»

Αμέσως όμως λύγισε και έξοπασε σέ λυγμούς. Γιατ' είνε πολύ σκληρό νάνε κανείς μονάχα σοφός στη ζωή...

«I LOVE YOU!»

(Συνέχεια έκ της σελίδος 306)

—Τότε, άπλούστατα: δέν πρέπει νά παντρευτούν. Διευτύωσε αυτό τό αξίωμα καθιστά και μέ άπλήρη πεποίθησι "Ο νέος σάπασε. "Ηταν εστίνοσι πολύ χλωμός, γιατί ή Μαίρη τόν ρώτησε:

—Τί έχετε;

—Εγώ; Τίποτε.

Έκείνη προσπάθησε τότε νά θρη κάτι πιδ εύθυμο:

—Πήτε μου λοιπόν τίς περίφημες τρεις λέξεις σας...

—Δέν τίς θυμώμαι πειά, άποκρήθηκε ό νέος χαμογελώντας πικρά...

Μά, δέν θασούσε, ήτανε τρεις άχρηστες λέξεις.

Φαίνεται πώς ή Μαίρη κατάλαθε έπιτέλους. Κτύπησε τόν νέο μέ άπειρη τρυφερότητα. Τόν θρήκε ώραίο, περιήσανο και σέ-στικη—πολύ άργά—πώς θα ζούσε ευτυχισμένη θυσιάζοντας μερικά πράγματα ακόμη και πάρα πολλά, για τήν αγάπη του. "Η τρεις άγγλικές λέξεις τής ήρθαν άπ' τήν καρδιά στα χείλη. "Αν τίς έλεγε, πρώτη αύτη, άν τόν θεθαίνοε πώς είχε γελαστή μέ τίς άνόητες εκείνες σκέψεις της;...

Μά, δέν τόλμησε. Μονάχα άσπμαντα λόγια θρήκαν νά πούν ώποπου νά φθάση τό πλοίο, κρύβοντας κι' αύτά τη στενογώρια τους. "Η αγάπη τούς είχε άγγίξει και τούς δύο. Μά ή αγάπη έχει τίς άπαιτήσεις της, θέλει θυσίες στό θώμό της.

Πέρασαν τήν άμορφη εκείνη θασδιά μώνοντας για τό κόστος τής ζωής, άντι νά τήν ζήσουν. Όπτε κείνη, όπτε κείνος δέν είχαν τίς θάρρος ν' άντιμετωπίσουν τό μυστήριό που κλεινουν ή τρεις λέξεις: «I love you!» (Σ' αγαπώ).

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 302)

κυρίε, συγχρόνος, χωρίς νά τό θέλη. Προσάθησε για μία στιγμή ακόμη νά συγκατηθή, δέν μπόρεσε όμως νά άνθέξει περισσότερο.

—Λέλι, είπε, Λέλι... ήσυχάστε λοιπόν... Μήν κλαίτε!... Λέλι, μήν πιστεύετε άπό ό,τι σας είπα, δέν είνε ή αλήθεια, δέν είνε όστε μία λέξι, νά όστε μία νά μονάχα αληθινή! "Ηθελα μονάχα νά... νά σας δοκιμάσω ήθελα... "Α, τί ανόητος που είμαι!... Λέλι, συγχώρεσε με, αγάπη μου, μοναδική μου αγάπη!... Γι-ατί... γιατί σ' αγαπώ, Λέλι!... Σ' αγαπώ τρελλά!...

"Η νέα μία κοκκίνη όσαν τριαντάφυλλο και μία χλωμάζε, χλωμάζε, γινόταν κάτασπρη όσαν τό κρίνο... "Αξαφνα έπιασε στην άγκαλιά του κι' αναλύθηκε σέ λυγμούς, σέ δυνατούς λυγμούς, ψιθυρίζοντας:

—Θεέ μου, κι' εγώ σ' αγαπώ, Τέντ!... Μή με λυπήσης πειά,

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΦΕΖ...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 312)

φτασε εκείνο τό βράδυ νωρίς στό ξενοδοχείο, γιατί είχε τωλειώσε νωρίτερα τίς ύποθέσεις του. "Όταν μπήκε λοιπόν στό διαμέριμά του κι' άντίκρισε τη γυναίκα του και τό φίλο της; τά έχασε κι' έθωγαε τό πιστόλι του για νά τούς σκοτώση.

Μά ό 'Αντρέ Ριβέλ έμεινε άπαθής κι' άρκέθηκε νά του πη μέ έιρωνική φωνή:

—"Αν με σκοτώσετε, τήν ίδια ώρα θα σάς συλλάθουν ως ύποπτο και θα πληρώσετε πολύ άκριβά αύτές τίς μυστηριώδεις έπιχειρήσεις σας. Καλύτερα νά συνεννοήθουμε σάν δυο φίλοι. Πόσα μου δίνετε για νά κρατήσω τό στόμα μου κλειστά; Ξέρω ότι έχετε προμηθευθή άπό τούς διάφόρους φυλάργους, μαζί με τά δέρματα των άγρίων θηρίων και μερικά πολύ ένδιαφέροντα σχεδιαγράμματα, για τά μέρη στα όποια μπορεί νά γίνη μία μυστική ναυτική βάση στην είσοδο τής Μεσογείου!...

"Ο Μασσούτο τά είχε χαμένα. "Έθωαε πάλι τό πιστόλι του στην τσέπη του και κήρησε συλλογισμένος ύπρστά στό τραπέζι του σαλονιού. "Ο μόνος που παρέμειν άπαθής ήταν ό γραμματέας του, που έξακολουθούσε νά έχη τό ίδιο ήλιθιο ύφος του. "Όσο για τήν Παλέτ, τά είχε χαμένα και δέν ήξερε τί νά ύποθέση.

Δέν τολμούσε νά φαντασθή ότι ό άνδρας της ήταν κατάσκοπος κι' ότι ό φίλος της ήταν ένας πράκτωρ τής γαλλικής άντικατασκοπείας. Τέλος ό Μασσούτο είπε μέ μισόσπηση φωνή:

—Είν' άρκετές έκαστό χιλιάδες φράγκα;

—"Αν διπλασιάσετε τό ποσό, είμαστε σύμφωνοι, του άπάντησε ό Ριβέλ.

"Ο Γαπωνέζος έμπορος ύπέγραψε ένα τσέκ, τό έθωσε μέ νευρικότητα στον Ριβέλ κι' έπειτα του είπε:

—Φροντίστε νά μη μ' άνησυχήσουν οι άσττυνομικοί κατά τήν αύριανή άναχώρησή μου.

—"Έχετε τό λόγο μου, τ' άπάντησε ό Ριβέλ. "Όσο για τά σχέδιά σας, αυτά τά έχω πάρει άπό τό χρηματοκιβώτιό σας και τά έχω καταστρέψει. Μά για νά είμαστε σύμφωνοι, θα φύγετε μόλις έξαργώσω τό τσέκ!

Κι' έπειτα, στρεφόμενος προς τήν Παλέτ, τής είπε μ' εύγένεια:

—Μέ συγχωρήτε άν άπογοητευθήκατε άπ' αύτή τήν περιπέτειά σας. Μά ή ζωή στό Μαρόκο είνε τόσο πολυέσδη, ώστε πρέπει κανείς νά τά καταφέρνει όπωσ μπορεί!

Κι' έφυγε άπό τό ξενοδοχείο, χωρίς νά τολμήση κανείς νά τόν πειράξη.

Τήν άλλη μέρα ό έμπορος Μασσούτο άνεχώρησε άπ' τό φέζ μαζί μέ τη γυναίκα του. Μά δέν τήν χωρίσε. Καταλάβαινε ότι τό λάθος ήταν δικό του, που τήν είχε έγκαταλείψει και τήν είχε άναγκάσει νά μπλεχθή σέ μία ύποπτη έρωτική περιπέτεια, που παρ' όλιγο νά του στοίχιζε πολλά χρόνια φυλακής.

ΤΕΑ ΦΟΝ ΧΑΡΜΠΟΥ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 289)

σκηροτήσε διόλου. "Εκμηδενισμένος, σωριάστηκε σέ μία πολυθόνα, κρατώντας τό ακόμη στό χέρι του. Και, μόλις και μετά θιας, σάν άπό πολύ μακριά, άκουσε τη γυναίκα του που τού έλεγε, ενώ τόν κρατούσε άγκαλιασμένον:

—Βέριερ! Σου όρκίζομαι, πώς τόν κύριο λήτσον δέν τόν έχω ιδη παρά τίς δυο φορές μονάχα που ζού τόν έεερσε δέν σπύτι. Τό πιστόλι δέν πήρε φωτιά, γιατί ήταν άδειο. Σου έπαίσα αύτην τη μικρή σκηνη, γιατί ήξερα πώς θα πυροβολούσε έναντιον του, για νά σου άποδεξεί, ότι όποιοσδήποτε μπορεί νά εγκληματήσει...

"Ο εισαγγελεύς Βέριερ χρειάστηκε άρκετή ώρα για νά συλλέψη και νά γελάση μέ τό πάθημά του. "Αποτράβηξε τότε άπαλά άπό τό λαμό του τά ματόκια τής Τζίνιας, σηκώθηκε χωρίς νά μιληση και ξεκρέμασε τό ακουστικό τού τηλεφώνου.

—"Εμπρός! είπε. Εισαγγελία είνε αύτό; "Εδώ, εισαγγελεύς Βέριερ... Κύριε γραμματέε, είδοποίηστε, σας παρακαλώ, αμέσως τόν κύριο πρόεδρο, ότι μία ζαφνική άδιαθεσία δέν μου επιτρέπει νά παραστώ στην αύριανή δίκη. Καί...στε λετε νά πάρετε τη δικογραφία!

καλέ μου. Μπορεί νά είμαι δυνατή στα σπόρ. "Αλλά στον έρωτα, ώ, στον έρωτα, είμαι κι' εγώ μία γυναίκα, μία αδύναμη γυναίκα που θέλει γλυκόλογα και χάδια. Φίλησέ με, Τέντ, νά συνέλθω...

Κι' ό Τέντ έσκυψε και τη φίλησε στό στόμα, μεταδιδόντας της έτσι τήν άνδρική του φλόγα, τη δύναμη, τό πάθος...